

Even kijken

Door Marcel van Herpen

Ik volgde een communicatie-opleiding. Boeiend. Voor mij was 'de stilte' het lastigst. Ik bleek een snelle invulling te prefereren boven een afwachtende houding. Mijn opdracht was om de 'stilte-strategie' te oefenen. Een strategie, waarbij je probeert om in te schatten of kinderen nog tijd nodig hebben om bijvoorbeeld te verwoorden.

De rekeninstructie begon. De kinderen van groep 6 hadden hun boek open op bladzijde 32. Op een tekening stonden routes afgebeeld. Op de kruisingen stonden bordjes met gebouwen en kilometers. Ik vroeg hen of ze uit wilden rekenen hoe ver het was van het café, via het dorp, naar de viersprong. De kinderen moesten dan richtingaanwijzers van verschillende kanten combineren. Luuk keek na ongeveer vijf seconden omhoog. De andere kinderen wezen en telden zichtbaar ingespannen. Luuk keek rond. Ik had de neiging iets te zeggen, maar had mezelf verplicht dat niet te doen. Toen na enige tijd de kinderen met elkaar in overleg gingen, vroeg ik wie de uitkomst wist. Vijf kinderen riepen tegelijk "40 kilometers". "Ja", zei Luuk, "dat is 4 uren rijden." Hij had dus niet alleen een snelle berekening gemaakt, maar ook nog naar de opdracht bovenaan de bladzijde gekeken. Daar stond namelijk dat over tien kilometer één uur gefietst werd. Misschien had hij mij dat duidelijk gemaakt als ik een opmerking gemaakt had. Maar misschien had hij zich onbegrepen geweten. Ook bij rekenen is het 'even kijken'...